I

Біля станції "Університетська" до тролейбуса набився гурт студентів. Притисли мене до дверей, регочуть, штовхаються. Терплю.

Що ж із них взяти? Молодість! І зненацька — смик мене позаду за куртку.

Оглянувсь: всі серйозні, наче на лекції. Перед професором строгим. І я, мовляв, не я. Повернувсь до дверей — ледь чутний смішок поза спиною. Ще сильніше смикнуло. Ну, це вже занадто!

— Яке це немовля отак розважається? Ще з одного боку посмикай... Посмикай, посмикай: чим би дитя не втішалося, лише б не плакало!

II

Вискочили на першій зупинці. Товкли в спину того, що надумався отак зі мною побавитись, і реготали.

Вже не з мене — із нього.